

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 182

Un any, 8 ptes. — Núm. solt, 15 cts.

25 d'octubre 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CAMEROS, 3 (Passatge Orfeo Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉFON 1114

HOTEL MAGRINI

Quadras

UN DEBAT BIZANTÍ

La representació corporativa

Hi ha uns diaris a Madrid que aquests dies s'entretenen a escatir si les Corts que vindran després d'aquesta època d'anormalitat constitucional hauran d'ésser elegides a base de vot corporatiu o a base de vot individual, com fins ara (salvant petites excepcions). I en la polèmica, els diaris de tendència conservadora semblen decantar-se cap a la solució corporativa, i els de tendència progressista (passi el mot) cap a la solució contrària.

No hi ha cap dubte que avui per avui hem de comptar amb el sufragi universal, aquesta "tonteria que ha donat la volta al món". El sentit de la ciutadania (en els pocs que en aquesta terra encarna) es manifesta més que d'altra manera amb l'exercici del vot, i del vot individual sobretot. A més a més, recordem com en els països on aquest vot fa uns anys era restringit, hi ha hagut necessitat d'eixamp'ar-lo per la força de les circumstàncies i per la força dels partits socialistes, sobretot. Bèlgica potser ens en donaria un exemple.

Per tant, si les circumstàncies manen moltes vegades (i més en política) és inútil que ens entremetiguem a escatir els avantatges o inconvenients del sufragi universal. Aquest ha fet la volta al món, i avui per avui esdevé ja concepte fonamental de la constitució política i ha encarnat en la consciència dels pobles. No entrem, doncs, en polèmiques banals (que són el fort de certa premsa a Espanya); anem millor a estudiar i fixar la posició que ens convé adoptar per a l'esdevenidor davant la nostra realitat política.

* * *

El sufragi corporatiu va guanyant cada dia noves posicions. Allò de "un home, un vot", que un dia va fer famós certa campanya de premsa esquerrana (i com sona a buit aquesta fórmula!) ha traspassat ja el món de les realitats i fins de la literatura política. Avui, els corrents socials adreçats a enfortir la personalitat social, i en els quals es comprenen totes aquelles escoles que van del senzill reconeixement de la persona social com quelcom distint de la persona individual fins a aquelles doctrines organicistes del "biologisme" amb Lilienfeld i Worms, han deixat un sediment que no pot escapar a l'organització de l'Estat en quant diu referència a la representació dins el mateix.

La realitat, d'altra banda, ens mostra com cada dia és major el nombre d'organismes tècnics i especialitzats que rodegen els Governos i els Parlaments, com si vo'guessin controlar la tasca dels mateixos. A Espanya, per exemple, hem vist néixer en poc temps, el Consell del Treball, el Consell General d'Economia, el Consell Superior de Ferrocarrils, el Consell o organisme director de la Banca privada. No hi ha cap dubte que en tractar qüestions concretes, l'Estat sent la necessitat d'enfortir-se amb els coneixements dels homes que més directament viuen una vida determinada dins el seu si i amb el clam de l'opinió dels sectors que aquests mateixos representen i que són els més directament interessats.

I si aquests organismes existeixen, tenim ja la representació corporativa de caràcter passiu. I llavors no cal dir com la lògica aconsella que la representació de caràcter actiu sigui la que integri aquells organismes i els formi segons les seves necessitats i l'opinió d'aquell segment de la vida pública, opinió que es manifesta amb organismes ja formats a hores d'ara.

Sortint, doncs, del món de la polèmica doctrinal (que no ha d'ésser el fort d'un periòdic) creiem, sincerament, que la representació corporativa és un senyal del temps del qual no es pot de cap manera prescindir.

I així poden lligar-se la representació corporativa i la individual sense que una a l'altra es destorbin, ans al contrari, fent que l'una i l'altra es completin i solidaritzin (cosa potser no massa difícil).

* * *

Això sí, apressem-nos a dir que el problema de la representació, amb tot el seu interès, amb tota la seva transcendència, és un petit i minúscul problema comparat amb el problema fonamental de la vida pública espanyola: la formació d'opinió, la formació de ciutadania, de consciència ciutadana, base, és clar, de la representació de qualsevol manera que la mateixa sigui.

La tasca més greu i més delicada dels directors del poble ha de consistir aquí a formar opinió i a donar a aquesta opinió la virior suficient perquè la mateixa es manifesti i s'enforteixi.

I de com això ha estat acomplit en aquests darrers temps no cal certament parlar-ne; tots ho sabem prou.

Per això considerem bizantinisme el d'aquests diaris que ara s'entretenen a discutir el vot corporatiu i el vot individual i que callen davant el problema fonamental de la formació i de la manifestació de l'opinió pública, que tots sabem com s'ha plantejat i resolt darrerament!

La setmana social de Torí

Alguns números de CATALUNYA SOCIAL serien necessaris per a donar compte degudament de la Setmana Social de Torí. Cardenals, Bisbes, sacerdots, professors, sociòlegs, homes d'acció, periodistes, catòlics militants... tot el bo i millor de la Itàlia social-catòlica i d'altres nacions d'Europa es congregà a Torí sota la presidència del representant del Papa, Cardenal Laurenti, per estudiar unes quantes qüestions fonamentals relacionades principalment amb el principi d'autoritat sota tots els seus aspectes socials.

L'esmentat Cardenal començà els estudis amb una notabilíssima conferència, a la qual seguiren alguns altres dignes del tema i dels assembleistes. Entre aquestes cal remarcar la del Comendador Colombo, president de l'Acció Catòlica Italiana. Aquest il·lustre conferenciant es fixà en l'aspecte pràctic de la defensa dels grans principis socials. És home d'acció i a tractar de l'acció consagrà la seva conferència, que fou corejada per aplaudiments que sortien del cor. Digué que la S. S. de T. formularà el programa de l'acció catòlica a Itàlia, segons l'esperit i les normes del gran Toniolo; que cal la preparació intel·lectual dels catòlics per alliberar-los dels errors en què solen incórrer inadvertidament en llurs activitats

socials i que el Pare Sant, en la famosa Encíclica *Ubi Arcano Dei*, qualificà de *modernisme social*. L'acció catòlica, afegí Colombo, és en certa manera l'escola de la vida pública. La política es cosa diferent d'aquesta acció, però aquesta acció prepara el bon camí de la política. Colombo aplaudeix la diversitat de les activitats propagandistes dels catòlics, però no vol que se separin com si una cosa fos l'acció catòlica, una altra la social, una altra la política, quan fonamentalment són idèntiques: no hi ha més que la primera informant totes aquestes activitats, branques d'un sol arbre que té per arrels la fe i el zel en Déu i per sa glòria i la de l'Església nostra Mare.

Les Setmanes Socials són quelcom didàctic. Varen establir-se per a preparar, no pas per a discutir. I el mitjà millor perquè la preparació fructifiqui és l'oració.

Amb això que deixem exposat ja n'hi ha prou perquè els nostres lectors es formin concepte de la transcendència social d'aquesta Setmana i del caràcter que tenen aquestes assemblees socials hebdomadàries, com també de les noves directrius de l'acció social catòlica.

Que lluny estem d'aquelles famoses Setmanes Socials celebrades anys ha a casa nostra!

A. Z.

Aquest número ha passat per la censura militar

Sense vagues ni atemptats

L'obra corporativa dels dependents de Barcelona

"Solament ço que és conquerit sense violència i sense coacció té persistència, perquè l'altre, el circumstancial: ço que hom assolix mercès a impositcions filles del moment, té una vida efimera, i desapareix tan prompte com desapareixen les circumstàncies favorables que ho feren possible."

(Del Manifest de la Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç. Nov. 1923.)

Contra els que criden i avaloten dient que solament per la força poden obtenir els obrers millores i avenços en les condicions del treball, contra els que volen fer creure que sense vagues ni amenaces de vaga ni sindicació forçosa no és possible als treballadors d'aconseguir avantatges i victòries, assenyalarem avui, dolent-nos més que mai la curtedat del lloc, essent tan plena la matèria, l'obra de pau executada en benefici dels obrers del comerç barceloní per les associacions que lliurement, fruit pacífic de diverses espontànies iniciatives, i sense coacció ni violència, s'han anat formant en el fèrtil si de la dependència mercantil de la nostra metròpoli, obra cent vegades més profitosa als interessats, i més sòlida i duradora, que la que els adoradors de la Força han sembrat en altres estaments.

Als qui m'han presentat com a detractor sistemàtic de les associacions obreres, als qui gairebé han vingut a insinuar que nego jo el dret d'associació, que és sagrat i natural en l'home, dedico en primer terme la menció de les tres agrupacions de dependents de Barcelona de les quals forma part, com a soci actiu, el que això signa. Primera d'elles, la que és també degana de l'estament, és l'*Associació de Viatjants del Comerç i de la Indústria*, poderosa i benemèrita entitat que té ja trenta tres anys d'existència, car fou creada en 1891. (Ultra viatjants, altres dependents també hi poden ésser admesos). Té avui 4.600 socis de número i 890 protectors. (L'ésser protegit és un greu pecat sindicalista; és una tara molt lletja segons els partidaris de la lluita de classes. Però els qui no som socialistes creiem en la virtut cristiana de la protecció.) Dels 21 membres de la Junta, 14 són dependents i 7 són patrons, tenint aquests els càrrecs de President, Comptador,

etcètera. (Altres pecats sindicalista, però que equilibrant en l'esfera del govern corporatiu la majoria de vots dels obrers amb la qualitat dels càrrecs exercits per amos, ha donat excel·lents fruits d'eficàcia, harmonia i compenetració.) L'objecte primordial són els socorsos mutus (malaltia, accident, operació quirúrgica, impossibilitat, defunció) i també pensió a la vellesa. *Tenim* un capital social de 2.844.800 pessetes, esmerçades en valors i en tres bones cases, situades a l'*Ensanxe*, de les quals som corporativament propietaris. En un sol semestre hem pagat per socorsos pessetes 126.450, 1 en tot un any 250.000. Des de la fundació hem satisfet 3.309.988 (fins a 1922). *Tenim* un esplèndid dispensari, amb excellent servei mèdico-quirúrgic, en el qual, des de sa fundació en 1905 fins a 1922 havíem assistit 33.900 malalts amb un conjunt de 109.473 visites.

Del *Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria* no es pot esmentar el nom sense que tothom acati l'associació model i típus, d'indiscutible superioritat numèrica (lliurement adquirida) i de fecunditat i força (força moral, s'entén) incomparables. El qui això escriu té a gran honor portar el núm. 70, quasi contemporani de la fundació en 1903, d'aqueixa associació benemèrita que agrupa avui prop de 10.000 dependents barcelonins, i el d'ésser alumne deutor a les Escoles Mercantils Catalanes — nom que porten les ensenyances del Centre, — de la formació individualista del seu esperit, de manera que si em trobo avui en contradicció amb el collectivisme imperant avui en aquella casa, és per raó de la fidelitat que servo a l'empremta de les doctrines primitives (que, altrament, s'acorden molt millor que el socialisme amb el nervi cristià de l'educació paterna). El nostre bell edifici social va costar 335.000 pessetes i és legítim l'orgull corporatiu de posseir-lo. El pressupost de les nostres despeses és de 136.800 pessetes l'any. Ens costen les escoles anyalment 42.000 pessetes per a pagar els 30 professors de les 50 classes que estatgen les 1.350 matrícules. La nostra secció de socorsos mutuels té 5.000 socis, amb un capital de 380.000 pessetes i en paga a l'any 60.000 als beneficiaris. El nostre consultori amb 2 metges i 7 especialistes dona

8.000 serveis a l'any i en la nostra caixa d'estalvis més de 600.000 pessetes en un sol any (1922) entraren.

La *Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç* fundada amb les altres unions pel P. Palau l'any 1908, té sobre el Centre l'avantatge de la confessionalitat explícita i sota el Centre el desavantatge de no participar de la fecunda escalfor que a totes les coses catalanes dona l'afecció i l'esperit de la terra. Però qui sap a quines destinacions reserva la Providència aqueixa entitat, creada que fou per l'illustre home d'acció catòlica, que tingué, segons m'expliquen col·laboradors seus, una molt prudent i lúcida aversió als mots de *sindicat*, *sindicació* i *sindicalisme*, i mantingué el nom d'*unió professional* com a cosa de substància diferent. També *tenim*, els 800 ó 1.000 socis (el qui això signa n'és des de 1919, i un dia explicarà les circumstàncies instructivíssimes del seu ingrés en l'època de més àlgida hegemonia sindicalista), dispensaris, escoles, cooperativa, consultori jurídic...

Tretze són les entitats de dependents reconegudes amb dret de presentar candidatura als llocs de vocals obrers dels 6 Comitès Paritaris que componen la *Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona*. D'aquelles tretze solament les 3 esmentades i l'*Associació de la Dependència Mercantil* (data de fundació, 1898, tendència esquerrana: té restaurant cooperatiu, montepiu, escoles, etc.) són de caràcter general, obertes a dependents de totes les branques. Les altres 9 agrupen personal d'especialitats (ultramarins, ferreteria, corredors, duanes, segurs, mossos, cobradors, banca). Per manca de temps no les anomenem. Basti dir que no tenim notícia que cap d'aquestes s'hagi erigit en autoritat única del ram i exigeixi la inscripció forçosa, (amb l'excepció, sens dubte, del *Sindicat d'Empleats de Banca i Borsa*, la història del qual a dins i a fora de la Comissió Mixta exigeix capítol a banda que li dedicarem un altre dia i que no sols no desment sinó que afirma i ratifica tot el que venim dient i predicant en aquesta espinosa matèria).

Per iniciativa d'elements pacífistes de les 4 entitats primer esmentades, amb predominància del Centre — i és hora de citar amb el convenient honor el nom del meu excellent amic En Marian Vendrell, *propulsor* i sens dubte *pare* de la fundació — va establir-se l'anv 1920 la Comissió Mixta, investida d'oficialitat, per l'Estat reconeguda i emparada, i dotada de força legal i caràcter obligatori (*per l'Estat*, no per si mateixa). Les seves deci-

sions són oficials i obligatòries, les seves sancions tenen força legal i executiva. Tot dependent del Comerç de Barcelona té dret legal d'inscripció al Cens, i de vot, igualment que els patrons.

L'obra d'aquesta Comissió Mixta — que ha merescut cridar l'atenció i ésser amb elogi citada a l'estranger — pot resumir-se en les principals etapes de la seva fecunda activitat: Implantació de sous mínims (octubre 1920). Implantació de l'horari màxim per al treball (deseembre 1921). Regulació del treball dels empleats de Banca (octubre 1922). Règim obligatori de vacances (març 1923). Setmana anglesa en el Ram de Transports (maig 1924). I no sols actua en poder legislatiu i executiu, sinó amb atribució judicial, perseguint i condemnant els infractors. Una dada concreta: durant el primer trimestre d'enguany, el C. A. de D. ha presentat davant la Comissió 72 denúncies contra patrons per incompliment de jornals i horaris, havent els dependents que reclamaven, cobrat per indemnitzacions 23.500 pessetes. I això sense vagues ni amenaces ni coaccions ni atemptats.

No us sembla, lectors, que si una obra positiva com la d'aquestes associacions lliures i espontànies de dependents i d'aquesta Comissió Mixta, autoritat comú d'elles i de les patronals del Comerç, existís igualment en les diferents branques de la Indústria, la qüestió social d'aquesta terra aniria per uns camins menys homicides, més profitosos i més cristians?

R. RUCABADO

SÉRIE DE DICCIONARIS MANUAUS

Diccionari Català - Castellà

Preu: 7 pessetes

Diccionari Castellà - Català

Preu: 7 pessetes

d'acord amb les normes de
l'Institut d'Estudis Catalans

per

Joaquim Civera i Sormani

Es venen a totes les bones llibreries. Dipòsit: Impremta Ràfols, Portaferrixa, 51

Una aristocràcia obrera

Spengler ha dit que el socialisme és doctrina quantitativa que correspon a èpoques de difusió i no de selecció. I per això cal també afirmar que l'expansió ràpida de semblant doctrina entre les masses obreres obeeix a un fenomen d'incultura generalitzada.

Tal vegada se'ns objectarà que precisament hi hagué un temps un socialisme que ha deixat pregon rastre que s'anomenà socialisme de càtedra pel fet que al mateix pertanyia un nombre crescut de catedràtics, principalment en les universitats teutones.

Es cert; però pensi's que d'aquest socialisme de càtedra al socialisme barroer i baix de la massa hi ha tot un món de distància; podríem dir que tal vegada no tenen més que el nom de comú i una certa (amb moltes limitacions encara) concepció materialista de la història.

El socialisme estricte ha tingut un efecte: el de capgirar els cervells del poble fent somiar en utopies falagueres i barroeres. En canvi, el socialisme de càtedra ha tingut una força d'agrupació i coordinació social extraordinària; ha fet entrar en més abundant deu la justícia distributiva dintre el món fiscal, de la hisenda dels Estats, i ha contribuït a enderrocar aquell eixorc individualisme estèril i fals del liberalisme social i econòmic del segle passat. No és, per tant, a aquest socialisme que es refereix el pensador alemany dels nostres dies, sinó al socialisme barroer, al que ha pres flama en les intelligències del poble, al que no concep el socialisme més que com una doctrina de repartiment de la propietat com conseqüència de la concepció materialista de la història, concepció contra la qual avui hom reacciona ràpidament en tots els medis intel·lectuals.

Però si aquesta reacció ha esdevingut un fet entre les aristocràcies del pensament, d'una banda, el cert és que d'altra banda cada dia és més gran l'allau socialista que envaeix el món de les classes treballadores de tot arreu.

No cal sinó veure l'abundor de congressos, assemblees i reunions socialistes que per tot es celebren i reuneixen. Són a dotzenes, com mai havien estat. La post-guerra ha portat aquest fenomen a la seva màxima elasticitat, a la seva més gran expansió. I els contactes internacionals entre uns i altres partits socialistes són cada dia més estrets i els polítics fretuosos de popularitat es llancen o estan dis-

posats a llençar-se en braços d'aquests partits la popularitat dels quals va esdevenint immensa (cas que s'anuncia d'En Caillaux, a França).

I ja no diguem de la força extraordinària que al moviment donen fets com el del Govern Mac Donald, a Anglaterra, i el del triomf dels radicals a França que vénen quasi bé condicionats en el Poder pels mateixos socialistes.

La lluita, per tant, en el camp social i en el polític (perquè es pot dir que el socialisme d'ara no abandonarà ja aquest camp) es presenta pel dia de demà aferrissada, imponent...

* * *

Quina deu ésser la nostra primera arma, la nostra primera preparació per a la lluita?

Confiant, com confiem, en la virtualitat dels nostres principis, en la vigoroïtat del nostre ideari catòlico-social que no necessita més que ésser conegut per conquerir partidaris, un sol i únic camí tenim: el de la conquesta de les intelligències obreres mitjançant la doctrina nostrada i de la conquesta de les voluntats mitjançant l'actuació dels catòlics en la justícia dins el camp social.

La cultura social ha d'escampar-se com flama viva en l'enteniment del treballador. I no diguem que aquest enteniment està ple ja de doctrina contrària a la nostra, puix l'únic que hi ha és una gran incultura dissimulada per quatre tòpics comuns que no ofereixen cap resistència a l'anàlisi més senzill i pla.

No hi ha cultura en les intelligències de la majoria dels nostres obrers. No hi ha formació en llurs voluntats.

I reconeixent, per altre costat, que el contacte és una arma poderosa de proselitisme entre els obrers, convé de totes maneres difondre aquesta cultura pel contacte.

Contacte que, és clar, suposa qui pugui contagiar, suposa una selecció obrera, una *élite* cada dia més forta intel·lectualment parlant.

Heus aquí el gran problema dels nostres dies per a nosaltres, catòlics; la formació d'una aristocràcia del pensament entre els obrers. Mentre aquesta no existeixi, el contacte amb la massa no es pot produir, puix que aquest contacte amb la gran massa ha d'ésser a base d'obriers mateixos.

Una aristocràcia del pensament l'hem demanada mil vegades; es absolutament indispen-

sable si volem obtenir quelcom en el camp social. I aquesta aristocràcia no sols és necessària en el camp obrer, sinó també en el camp de les classes patronals, puix que tampoc hi abunda la cultura social. Aquesta *élite* ha d'ésser el llevat, el ferment per a la gran massa; mentre aquest no vingui, aquesta no fermentarà.

Sempre les aristocràcies han dirigit el món. Sempre la selecció ha estat tasca difícil però

necessària. Ja fa temps que digué Ibsen, en una de les seves obres, que "les minories sempre tenen raó" alludint al fet que el món sempre ha estat guiat pels que són menys.

Què esperem, doncs, en el camp catòlic per formar una selecció obrera i patronal, una aristocràcia del pensament en aquests dos estaments si volem que la cultura pugui donar els seus fruits en l'acció?

JOSEP M. GICH.

La França sota el jou de la francmaçoneria

Es parla poc de la maçoneria. I quan se'n parla es fa malament i se la presenta d'una manera inexacta.

Especialment la premsa en parla poc. La d'esquerra no en diu gairebé mai res. Es veu que per inspiració directa dels seus directors, no en parlen per tal que el públic ignori la seva actuació i romangui oculta en les tenebres.

En el "Butlletí del Gran Orient" de 1922, pàgina 362, es pot llegir aquesta recomanació: *Cal que se sentin en tots els ordres de la vida els efectes de la maçoneria, però ningú no n'ha d'haver esment.* En el mateix lloc es llegeix: "Formem una gran associació que resta incognuda a l'exterior i que no cerca altra cosa que expressar col·lectivament idees i expandir-les per tot el país. El nostre deure és de fer penetrar a les masses la nostra ideologia".

Una de les habilitats que dona força a la maçoneria és restar incognuda a l'exterior, amagar les seves intencions, no comprometre's mai, i ésser suficientment hàbil per a regnar sota diverses formes, sovint les més insospitades.

Per això en el "Butlletí" de l'any 1923 (aquests butlletins no arriben mai al públic), es diu: "Les societats esportives, els boy-scouts, les entitats corals, les d'esbarjo i totes aquelles organitzacions en les quals predominen els elements joves, són camps fèrtils on la propaganda maçònica s'ha de portar a terme amb gran habilitat".

Els maçons francesos es declaren defensors de la República i de la democràcia, i aquesta actitud els dona una popularitat fàcil d'obtenir.

Declaren que és convenient d'efectuar una campanya activa, per aconseguir que la maçoneria esdevingui la inspiradora de la política francesa. ("Butlletí" de l'any 1922).

Si es tenen en compte aquests antecedents, no és estrany que la premsa d'esquerra parli constantment de la necessitat de salvar la democràcia, de fer triomfar el laïcisme, els drets de l'home, l'emancipació social, etc... però de la maçoneria no en parlen mai.

Hom creuria que s'avergonyeixen d'anomenar-se maçons. Però no és així. No en parlen per càlcul, per habilitat, per no posar de manifest la seva vilesa. El mal més gran que els podem fer és que la llum penetri dins de les tenebres on s'amaguen i mostrar-los tal com són en realitat.

Es tan gran la por que tenen d'ésser descoberts, que en el "Butlletí" de l'any 1922, pàgina 274, aconsellen que: "quan un treball seriós, intel·ligent i instructiu sigui escrit per un germà, que la Lògia no intervingui en la seva impressió". En els treballs maçònics, encara que siguin ben fets, no hi resplendeix mai la claredat, car serien poc edificants i espantarien la gent. Diuen les coses encobertament i d'aquesta manera obtenen l'adhesió dels incautes.

Quants llibres que s'han popularitzat, han estat elaborats dins de les lògies! La maçoneria va escampar arreu de França, la majoria de les vegades gratuïtament, entre altres aquestes obres: "La desfeta o la República", per M. V. Schmidt; "La política germanòfila del Vaticà durant la guerra", per Vial-Mazol; "El repartiment proporcional escolar", per Ziwe;

"El bloc nacional contra l'escola laica", per Gamard.

La premsa de dreta no ataca, exceptuant honroses excepcions, la maçoneria. Es perquè li produeix fàstic? És que té por d'atacar una associació poderosa i misteriosa, perquè sap que considera licits tots els mitjans per a combatre l'enemic? És per insuficiència de documentació i per la dificultat de saber el que passa dins de les lògies? És pel temor de no espantar el gros públic que "no creu en la maçoneria" i parla d'ella com si fos integrada per éssers fantàstics que vaguen pels aires, com les bruixes de rondalla, a cavall d'una escombra?

Com que el secret de la seva força rau en el misteri, per això pocs són els que volen parlar d'ella.

Hi ha gent que creu que són figures grotesques o una mena de fenòmens horribles i

anormals. Hom atribueix a la maçoneria les coses més inversemblants. Què passa d'anormal dins de les lògies? No en sabem res, ni volem ocupar-nos ara d'aquesta qüestió. Seria confondre la comèdia amb la realitat, la part anecdòtica i secundària amb la principal. Sabem que els maçons amb llurs insignies i amb llurs símbols, són homes ridículs. Però ara això no ens interessa. Si la maçoneria es concretés únicament a fer excentricitats, seriem ben innocents de perdre el temps combatent-la. Els caps de la maçoneria, malgrat llurs ridícules, no s'han de tractar com si fossin ninots inofensius que fan esclatar a flor de llavi la rialla.

Mentre no ens prenguin seriosament, diuen, nosaltres podrem treballar amb tota llibertat.

EUGENI DELAHAYE

(Continuarà)

La labor dels estudiants catòlics

De bell nou s'han tornat a emprendre les tasques acadèmiques, demostrant els Estudiants Catòlics les seves activitats intenses, militant amb un entusiasme gran sota la seva senyera catòlico-cultural.

A València s'està preparant la III Assemblea Confederal d'E. C. d'Espanya per als dies 31 d'octubre i 1, 2 i 3 de novembre, i a la ciutat germana hi portarà una lluita representació la Federació Catalana d'E. C. La ponència de la qual s'ha encarregat la Federació és "Orientacions sobre l'Ensenyament tècnic" i no cal dir que serà un estudi competent de la matèria per quant ha obert una informació pública i ha consultat tècnics eminents.

La Federació Valenciana d'E. C., per altra part, es desvetlla per a poder obsequiar els visitants, i està preparant un esplèndid programa, en el qual s'inclourà: dia de recés es-

piritual, Comunió general, recepció, banquet col·lectiu, funció de gala, partit de fútbol, etc.

Cal fer constar, i ho fem amb fonda satisfacció, que a proposta de la Federació Catalana, el doctor Carles Cardó, Prev., anirà també a València i donarà allí el dia 31, a les set del vespre, una conferència sobre "La importància dels Estudis Clàssics i la Fundació Bernat Metge".

Demés, dilluns començaran a l'estatge social (Cameró, 3) uns cursets de francès, anglès i alemany, organitzats amb la finalitat d'augmentar el nivell cultural dels associats, i s'ha repartit entre la massa escolar de Barcelona i altres indrets de Catalunya on hi ha centres docents, una xardorosa proclama, de la qualensem donar a conèixer als lectors alguns paràgrafs en el número vinent.

Llegiu i propagueu
CATALUNYA SOCIAL

Es el periòdic catòlic de més
circulació de Catalunya.

El camí dreturer

L'ambició en totes les èpoques ha fet perdre el seny a l'home. Quan no tenim forces per volar, manllevem les ales. Pocs són els que no obliden que la humilitat és una virtut essencialment cristiana. Els antics practicaven algunes virtuts, però la humilitat no fou practicada fins que Jesús va predicar-la amb la raó convincent de l'exemple.

Joventut, no imitis la gent ambiciosa. No et deixis dominar per l'ambició, que entorboleix els ulls dels homes, sinó pel desig nobilíssim de perfecció, que ens allunya l'esperit de la pols de la terra. Oh! quin espectacle més trist donen aquells que branden l'encenser dels elogis davant dels que poden donar alguna cosa! Ells criden: Nosaltres som els purs, però amb llur ambició desenfrenada divideixen les forces dels fills de Crist!

Dissortats d'aquells que prefereixen el so estrident de les cornetes a les vibracions sonores de les campanes que omplen el cor de pau i asserenen l'esperit! Potser seguint els camins de discòrdia i separant-vos dels vostres companys que no volen seguir-vos, aconseguireu arribar allà on mai no haurieu arribat amb les pròpies forces; però, no val més la pau de l'esperit i l'afecte dels germans que els honors mundans?...

Certament que és un poc difícil de seguir el camí dreturer i desoir la veu clara i dolça de les sirenes que canten submergides dins les aigües blaves del mar de la temptació, però no hem d'oblidar que no vencen els porucs i els temorecs que no tenen esma d'esgrimir l'arma de combat, sinó els que lluiten amb coratge i ardidesa. Si no llitem, com volem vèncer?

El món odia els homes d'idees. Unicament respecta aquells que no pensen mai amb llur cervell i accepten bonament totes les coses que han estat instituïdes per la inèrcia i la rutina. No t'espantin, però, joventut, els atacs i els blames del món. No vulguis que les tenebres envaeixin el teu esperit. Un home sense esperit i sense idees pròpies és un autòmata, un ninot revestit de carn palpitant, però amb l'ànima de cartró. Actua únicament quan algú el fa moure.

No claudiquis mai, joventut catòlica. No et deixis temptar pels afalacs del món. Baldament et fereixin amb la llança del greuge, defensa el teu esperit. Preferiria mil voltes

anar errívol pel món, menjant la fruita dels arbres, bevint l'aigua clara de les fonts i dormint sota el brill de les estrelles, però amb l'esperit lliure i amb les ales del pensament ben desplegades, que no pas veure'm enlairat amb l'ànima encadenada.

Pensem més amb les coses eternes que amb les mundanes i sapiguem posar en totes les coses una mica d'eternitat. Certament que tindrem desenganys, però mai el pessimisme no ha d'envair el nostre esperit. Si algú ens fereix, pensem que Déu va sofrir més que nosaltres. No és bon cristià aquell que troba feixuga la càrrega dolcíssima de la Creu. El sofriment fa fortes les ànimes. El dolor és el gresol on es purifica el nostre esperit. Fugiu dels camins planers, car aquests no menen a les altures. Voleu arribar al cim de la muntanya de la perfecció? Seguiu els camins costeruts, arrapeu-vos a les pedres, i no us deixeu vèncer pel cansament. Potser en una giragonsa de camí hi deixareu un tros de les vostres vestidures i sentireu en la vostra carn la dolor d'una ferida, però què hi fa si en arribar al cim el vostre esperit serà inundat de llum! No temeu, doncs, ni el sacrifici ni el dolor. Bella cosa és tenir un bon amic, però no creieu massa en l'amistat. Qui sap si us traïran aquells que més creieu que us estimaven. Si sou intel·ligents i austers, la bava de l'enveja caurà damunt del vostre prestigi. Sabeu quin és el vostre millor amic? És Jesús. Acliqueu els ulls i el veureu somriure dintre vostre amb la túnica refulgent com un astre. On trobareu un amic millor? Jesús és l'encarnació de l'amor i de la justícia. Justícia! Oh! quina paraula més buida, quan la pronuncien llavis mundans! És que a la terra hi ha justícia?

Seguint el camí dreturer, no tindreu tants honors ni tantes riqueses com els homes ambiciosos, però dintre uns quants anys ja em direu què resta de les ambicions mundanes!... Una mica de pols i una mica de cendra.

Els rics són constantment afalagats, però els pobres tenen l'avantatge que saben sempre la veritat. Quan un home pobre i auster troba un company que li allarga la mà afectuosament, pots assegurar que l'estima.

Un home humil, si té talent, abans de

triomfar haurà de sofrir molt, però quan arriba al cim no hi ha ningú que li pugui arrabassar el seu lloc.

Joventut, no t'apartis, doncs, del camí de l'austeritat. Si tens idees grans i nobles ningú no podrà negar el teu mèrit, car aquestes són flames que brillen en mig de les tenebres del món.

Defensa la intelligència i l'esperit i no segueixis els homes mundans que van a l'encaix dels plaers i de les riqueses.

Del món, amics, no ens emportarem sinó les nostres bones obres. Els honors i les riqueses restaran a la terra per enlluernar els homes que vindran.

J. CIVERA I SORMANI

Associació lliure o forçada

I

Si bé ho examinàvem trobaríem, potser, que en la discussió sobre associació voluntària i associació forçada, la diferència rau, més aviat, en el significat de les paraules que en la valor substantiva dels conceptes.

Si per associació forçosa s'entengués una obligació exigible de pertànyer a determinada institució social, és de creure que en el camp catòlic, en el qual estem, ningú o gairebé ningú no l'acceptaria.

Més excepcions, sens dubte, però en sentit invers, tindria el concepte d'associació voluntària pres en el sentit que cada u és lliure d'anar per les seves.

Mirades les coses des d'aquests punts de vista, és probable que poques coincidències s'obtidrien.

Pretendre que un individu, contra la seva voluntat, pugui ésser constrenyit a cooperar amb altres dintre el motlle, sempre esquitit, d'un organisme social qualsevol seria, en tot temps, un atemptat a la llibertat i a la dignitat humana.

La raó i la fe, la filosofia i la religió estan d'acord a ensenyar que l'home és responsable dels actes que li siguin imputables, i, per ells, digne de premi o càstig, segons es conformin o no amb la llei; però la responsabilitat és a la llibertat ço que l'efecte és a la causa: pel mateix, on no hi hagi llibertat no pot haver-hi responsabilitat.

La mateixa Església catòlica, necessària a l'home per a la seva salvació eterna, no pot ésser-li imposada. La nostra filiació en ella ha d'ésser fruit d'un acte lliure explícit o presumpte.

Vol dir això, però, que en la societat civil

l'home, més concretament en el nostre cas, l'obrer, pot moralment i raonable desentendre's dels seus consemblants i campar per les seves, segons el seu albir? De cap manera.

Prescindim ara de les obligacions recíproques determinades pel fet innegable de la solidaritat humana, de la qual ja ens hem ocupat un altre dia, i situem-nos en el camp clos del catolicisme, prenent per norma d'aquest breu anàlisi la carta magna de Lleó XIII, l'Encíclica *Rerum novarum*, i d'ella, el fragment portat a la palestra, amb tanta de lleialtat com noblesa, dins les planes mateixes de CATALUNYA SOCIAL.

Diu el Sant Pare social, segons la cita alludida.

"Essent així és precís que els obrers cristians *elegeixin* UNA DE LES DUES COSES: o donar son nom a societats en què es posi a risc la seva Religió o formar entre si llurs pròpies associacions".

Comentant aquesta text pontifici s'és dit: *Escollir* es refereix als dos termes del dilema. Però un treballador cristià es pot trobar en una tercera posició: la defensa *isolada* contra l'associació obrera anticristiana.

Aquest raonament seria inatacable si el Papa hagués dit, per exemple: el dret que l'home té d'associar-se, *jure naturale concessum*, és a dir concedit, reconegut pel dret natural, s'és concretat, dins les societats modernes, en diferents formes, que poden agrupar-se en dues grans disciplines: la de les societats on els obrers arriuen llur Religió, i la d'aquelles altres on la defensa de la Religió constitueix una de llurs principals finalitats, i cal que els qui vulguin fer ús d'aquest dret natural, triïn

una de les dues formes indicades d'associació: llavors sí, sens dubte, els obrers que no volguessin usar de llur dret, podrien quedar-se en la posició de defensa *isolada* sense que llur acte pugnés amb les solucions proposades per Lleó XIII.

Però el Papa no fa cap distinció entre obrers que vulguin i obrers que no vulguin associar-se, sinó que adreçant-se a tots indistintament, sens excepció de cap mena, els diu: *és precis triar una de les dues coses*: o les associacions on perilli la vostra fe, o crear-ne vosaltres de pròpies, és a dir de cristians: no queda, doncs, cap lloc buit on encabir la defensa isolada:

en tot cas caldria, ens sembla, cercar-lo fora del camp de l'Encíclica.

Està clar que ni la defensa isolada, ni les associacions indicades pel Papa serien necessàries si l'Estat, com és el seu deure, curés d'harmonitzar les relacions entre els diversos estaments socials, coordinant-les a un fi comú, en la confluència de la justícia i la caritat.

Però diu Stuart Mill que no hi ha exemple que mai cap estament, en possessió del poder, s'hagi servit d'ell a favor dels altres estaments.

JOAN DE PORCIOLES

(Continuarà)

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

La Vida de Nostre Senyor Jesucrist, composta per Mossèn Gaietà Soler. — "Foment de Pietat Catalana".

Es verament admirable l'obra que realitza el benemèrit "Foment de Pietat Catalana". Abans de la seva fundació poc eren els editors que es recordaven de les necessitats espirituals dels catòlics catalans. Eren poquíssimes les obres de pietat en català. Ara, gràcies a Déu, "Foment de Pietat Catalana" va posant a les mans del devot català aquelles obres que abans freturava. En l'ordre espiritual fa un bé immens a la nostra terra. Per això tots havem de veure la seva actuació amb simpatia i adquirir i divulgar les obres que amb una continuïtat colpidora ve publicant.

Suara acaba de publicar una segona edició de la *Vida de N. S. Jesucrist*, composta per Mossèn Gaietà Soler. En aquesta edició s'han tingut en compte els retocs fets pel propi autor, i per tal d'honorar-la s'és ilustrada amb gravats magnífics de Hoffman i ha estat ornada amb frisos, marcs i colofons dibuixats per En Josep Ribot. Demés conté un mapa de Palestina, del doctor Pere Ginebra, que fou justament elogiat quan el publicà "Foment de Pietat Catalana".

L'obra de Mossèn Soler és prou coneguda

perquè en fem l'elogi que es mereix. No cal tampoc posar de relleu la importància que té la vulgarització de la Vida de Nostre Senyor Jesucrist. Entenem que és un llibre que s'hauria d'escampar arreu de Catalunya. Mossèn Soler, amb un llenguatge senzill i planer a l'abast de totes les intelligències, ha sabut donar una traducció justa dels Evangelis i fer-ne un comentari historial.

Es un llibre que hauria d'introduir-se a totes les escoles catòliques i a totes les catequístiques.

No oblidem que són molts els que no estimen Déu perquè no el coneixen.

El Llibre del Chor de les Esglésies rurals.

Textos litúrgics per als cantors seglars. — "Foment de Pietat Catalana".

Heus aquí un llibre ben interessant i útil. Els seglars ajuden els Rectors de les esglésies rurals a fer més solemnes les festivitats. A la ciutat es compta amb elements per al cant de les funcions religioses, però en els pobles rurals són els seglars els únics que hi prenen part. "Foment de Pietat Catalana" posa a les mans d'aquests seglars un llibre el qual conté els textos litúrgics. Aquest llibre és complet i respon a totes les necessitats litúrgiques de l'any. Demés té un altre avantatge. Amb l'ajuda d'aquest llibre de Cor, el poble pot pendre part en el cant de les funcions religioses. Seria convenient que s'estengués aquest costum. Dissortadament el nostre poble no canta. I l'Església vol i ha volgut sempre que prenguéssin part en els cants litúrgics, tal com fan ja altres pobles.

J. C. i S.

D'ací i d'allà

... ..
... ..
... .. S'ha inaugurat al saló de sessions de la Diputació el curs de gramàtica catalana.

Com que s'havia aconseguit ja que gairebé totes les publicacions i les cases editorials de Catalunya acceptessin de bon grat les normes ortogràfiques de l'Institut d'Estudis Catalans, el Consell de la Mancomunitat ha cregut convenient divulgar un nou sistema ortogràfic que diuen que donarà molt bon resultat.

* * *

El senyor Nualart ha declarat davant de la Comissió permanent que està disposat a solucionar el problema de la llum.

Es veritat que actualment hi ha carrers que gairebé estan a les fosques, la qual cosa sembla estrany que succeeixi, car mai hi havia hagut tants llums-com ara.

* * *

Tots els que van a Madrid per a solucionar algun assumpte declaren en tornar que han estat molt ben rebuts.

* * *

El secretari de la Junta Permanent de subsistències ha declarat als periodistes que es mostraran inflexibles amb tots aquells que apugin sense motiu els articles de primera necessitat.

Ha dit també que existeixen algunes fleques tan brutes i antihigièniques, que si les visités-sim no menjaríem mai més pa.

Sembla estrany que amb tanta brutícia no ens engreixem més.

Molta raó tenia aquell escriptor francès quan exclamava: les grans ciutats són grans femers.

* * *

El senyor Sala està molt satisfet del resultat de les deliberacions de la Comissió nome-

nada per R. O. per a la coordinació de serveis d'Obres públiques entre la Mancomunitat i l'Estat. Nosaltres, quan parlava el senyor Sala, observàvem que estava visiblement emocionat.

No n'hi ha per menys. Segons el senyor Sala, l'estatut provincial i regional que s'està elaborant, serà un document històric i una petita meravella.

Mai, ens deia, s'ha redactat un estatut amb tant de seny i d'encert.

La Mancomunitat podrà fer carreteres i instal·lar telèfons en els pobles d'alta muntanya.

* * *

El senyor Herriot ha declarat a l'assemblea socialista celebrada darrerament, que el Govern no perseguirà els catòlics però que mantindrà íntegrament el seu programa laic.

Diu que no perseguirà els catòlics i en canvi es prepara una ofensiva contra el catolicisme.

Els sectaris poden viure lliurement a França i els catòlics no.

Això vol dir que la única força que temen és la del catolicisme i que la Religió veritable és la catòlica.

Els catòlics francesos estan disposats a defensar-se.

ESPANYA ENDINS

Qui no es dóna encara per vençut és En Romanones. Ell no pot avui dia remenar les cireres de la política com abans, però les assetja darrera blocs de paper. Acaba de publicar un llibre defensant hàbilment el vell règim caciquista i combatent per contracop, com si diguéssim per retruc o carambola, el nou règim, el qual certament no és pas invulnerable. L'efecte que ha fet no ha estat pas com l'espavilat polític sens dubte esperava. Ni fred, ni calor. El gran públic ha arronçat les espatlles. Ni els déus caiguts, ni els ara enlairats, li interessien gaire. Està fastiguejat.

1.1.1	1.1.2	1.1.3	1.1.4	1.1.5	1.1.6	1.1.7	1.1.8	1.1.9	1.1.10
1.2.1	1.2.2	1.2.3	1.2.4	1.2.5	1.2.6	1.2.7	1.2.8	1.2.9	1.2.10
1.3.1	1.3.2	1.3.3	1.3.4	1.3.5	1.3.6	1.3.7	1.3.8	1.3.9	1.3.10
1.4.1	1.4.2	1.4.3	1.4.4	1.4.5	1.4.6	1.4.7	1.4.8	1.4.9	1.4.10
1.5.1	1.5.2	1.5.3	1.5.4	1.5.5	1.5.6	1.5.7	1.5.8	1.5.9	1.5.10
1.6.1	1.6.2	1.6.3	1.6.4	1.6.5	1.6.6	1.6.7	1.6.8	1.6.9	1.6.10
1.7.1	1.7.2	1.7.3	1.7.4	1.7.5	1.7.6	1.7.7	1.7.8	1.7.9	1.7.10
1.8.1	1.8.2	1.8.3	1.8.4	1.8.5	1.8.6	1.8.7	1.8.8	1.8.9	1.8.10
1.9.1	1.9.2	1.9.3	1.9.4	1.9.5	1.9.6	1.9.7	1.9.8	1.9.9	1.9.10
1.10.1	1.10.2	1.10.3	1.10.4	1.10.5	1.10.6	1.10.7	1.10.8	1.10.9	1.10.10
1.11.1	1.11.2	1.11.3	1.11.4	1.11.5	1.11.6	1.11.7	1.11.8	1.11.9	1.11.10
1.12.1	1.12.2	1.12.3	1.12.4	1.12.5	1.12.6	1.12.7	1.12.8	1.12.9	1.12.10
1.13.1	1.13.2	1.13.3	1.13.4	1.13.5	1.13.6	1.13.7	1.13.8	1.13.9	1.13.10
1.14.1	1.14.2	1.14.3	1.14.4	1.14.5	1.14.6	1.14.7	1.14.8	1.14.9	1.14.10
1.15.1	1.15.2	1.15.3	1.15.4	1.15.5	1.15.6	1.15.7	1.15.8	1.15.9	1.15.10
1.16.1	1.16.2	1.16.3	1.16.4	1.16.5	1.16.6	1.16.7	1.16.8	1.16.9	1.16.10
1.17.1	1.17.2	1.17.3	1.17.4	1.17.5	1.17.6	1.17.7	1.17.8	1.17.9	1.17.10
1.18.1	1.18.2	1.18.3	1.18.4	1.18.5	1.18.6	1.18.7	1.18.8	1.18.9	1.18.10
1.19.1	1.19.2	1.19.3	1.19.4	1.19.5	1.19.6	1.19.7	1.19.8	1.19.9	1.19.10
1.20.1	1.20.2	1.20.3	1.20.4	1.20.5	1.20.6	1.20.7	1.20.8	1.20.9	1.20.10
1.21.1	1.21.2	1.21.3	1.21.4	1.21.5	1.21.6	1.21.7	1.21.8	1.21.9	1.21.10
1.22.1	1.22.2	1.22.3	1.22.4	1.22.5	1.22.6	1.22.7	1.22.8	1.22.9	1.22.10
1.23.1	1.23.2	1.23.3	1.23.4	1.23.5	1.23.6	1.23.7	1.23.8	1.23.9	1.23.10
1.24.1	1.24.2	1.24.3	1.24.4	1.24.5	1.24.6	1.24.7	1.24.8	1.24.9	1.24.10
1.25.1	1.25.2	1.25.3	1.25.4	1.25.5	1.25.6	1.25.7	1.25.8	1.25.9	1.25.10
1.26.1	1.26.2	1.26.3	1.26.4	1.26.5	1.26.6	1.26.7	1.26.8	1.26.9	1.26.10
1.27.1	1.27.2	1.27.3	1.27.4	1.27.5	1.27.6	1.27.7	1.27.8	1.27.9	1.27.10
1.28.1	1.28.2	1.28.3	1.28.4	1.28.5	1.28.6	1.28.7	1.28.8	1.28.9	1.28.10
1.29.1	1.29.2	1.29.3	1.29.4	1.29.5	1.29.6	1.29.7	1.29.8	1.29.9	1.29.10
1.30.1	1.30.2	1.30.3	1.30.4	1.30.5	1.30.6	1.30.7	1.30.8	1.30.9	1.30.10
1.31.1	1.31.2	1.31.3	1.31.4	1.31.5	1.31.6	1.31.7	1.31.8	1.31.9	1.31.10
1.32.1	1.32.2	1.32.3	1.32.4	1.32.5	1.32.6	1.32.7	1.32.8	1.32.9	1.32.10
1.33.1	1.33.2	1.33.3	1.33.4	1.33.5	1.33.6	1.33.7	1.33.8	1.33.9	1.33.10
1.34.1	1.34.2	1.34.3	1.34.4	1.34.5	1.34.6	1.34.7	1.34.8	1.34.9	1.34.10
1.35.1	1.35.2	1.35.3	1.35.4	1.35.5	1.35.6	1.35.7	1.35.8	1.35.9	1.35.10
1.36.1	1.36.2	1.36.3	1.36.4	1.36.5	1.36.6	1.36.7	1.36.8	1.36.9	1.36.10

El pla Dawes ha començat a regir sota bons auspicis. El gran emprèstit germànic que li serveix de pòrtic s'ha cobert a tots els centres bancaris amb les degudes proporcions. Aquest lligam financer solidaritza les potències totes

I la política francesa, a mans del sectarisme victoriós en les eleccions passades, llença novament a la nació germana pels camins de la guerra civil. incruenta per ara, però no menys lamentable.

Noticiari

ESPANYA

El "Centre Social", de Terrassa, ha organitzat un Cercle d'Estudis en el qual han ingressat els elements directors de la dita entitat, els de l'Associació d'Estudiants Catòlics de l'Escola Industrial i els principals redactors del diari *Crònica Social*. L'enhorabona pel seu encert.

—S'ha publicat la Memòria de la Comissió Central contra l'analfabetisme, creada per Real decret de 31 d'agost de 1922. Les dates són molt eloqüents, però no tenim espai per a publicar-les. Cal dir en substància que el coeficient d'analfabets ha minvat poc, i que les províncies més cristianes, com les basques, són les que menys en tenen. Això vol dir alguna cosa, senyors sectaris!

—La premsa ha comentat fa pocs dies el fet d'haver estat detingut en una població no llunyana, que no volem anomenar, un estol de nois que la tenien, alarmada per les malifetes que cometien, copiades de les que el cinema ensenya a tothom tots els dies. Anys ha que la gent de seny diu del cinema que és l'escola del crim. I una escola fecunda...

—En complir el dia 15 del present mes d'octubre el primer aniversari de la implantació per l'Estat del Subsidi de Maternitat, la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis portava satisfet l'esmentat subsidi, mitjançant l'Oficina Central de Barcelona i les seves sucursals, a tres mil cent vuitanta quatre obres, resultant que a raó de cinquanta pessetes cada subsidi, puja la quantitat satisfeta a cent cinquanta nou mil dues centes pessetes.

L'esmentat subsidi el concedeix l'Estat a totes aquelles assalariades que donen a llum i es troben inscrites per llurs patrons al Règim Oficial obligatori de Retirs Obrers.

—La Junta directiva de l'Institut de la Dona que Treballa celebrarà la sessió inaugural del curs de l'Escola d'Infermeres de la Germania de Santa Madrona, el vinent dia 3 de novembre, a les sis de la tarda, al saló de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.

En el dit acte es començarà el cicle de conferències del curs 1924-1925, que per a major divulgació científica de les infermeres ha organitzat aquest Institut. En aquesta primera conferència, dissertarà el doctor En Francesc Ferrando, sota el tema següent: "Missió de

la infermera en els serveis d'Oto-rino-laringologia".

—A Baracaldo (Bilbao) s'han sortejat trenta cases barates construïdes per als empleats i obrers dels Alts Forns. Aqueixos treballadors sí que saben entendre's.

—Aquest any s'ha reobert l'Acadèmia Catòlica Universitària que abans funcionava amb indubtable profit a la capital d'Espanya. L'affluència d'alumnes és força nombrosa.

—L'"Associació de pares d'estudiants catòlics de Valladolid" ha invitat tots els Col·legis d'Espanya a constituir associacions paregudes, federant-se i confederant-se per presentar un front únic a les forces sectàries que, arredossades al Pressupost de I. P., tiranitzen l'ensenyament oficial.

—En pocs dies la *Gaceta* ha publicat dos R. D. respecte a la tutela de l'emigrant, la formació del tresor de l'emigrant i la reorganització de diverses institucions relacionades amb l'emigració.

—Dimecres passat es celebrà al Sanatori de Terrassa, organisme social de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi, la benedicció d'una nova campana, apadrinant-la el director general senyor Moragas i Barret i la Rda. Mare Superiora de la Comunitat de Religioses que té al seu càrrec els serveis de l'establiment.

Després de la dita solemnitat es procedí a visitar el nou pavelló destinat a la infantesa, que posseeix esplèndides galeries per a cura de descans, i una instal·lació higiènica moderníssima.

Pròximament s'inaugurarà al pavelló d'adults una secció d'habitacions individuals per a l'ampliació de l'obra social antituberculosa que realitza la Caixa de Pensions.

ESTRANGER

El govern italià, entre altres mides per a combatre la carestia de la vida, ha prohibit l'exportació de blat.

—El govern anglès ha estat atacat en la Cambra dels Comuns per la petició d'intercanvi de professors amb Rússia, feta pel departament d'Instrucció Pública. Que ha perdut el seny el govern anglès?

—A Mèxic no poden entrar a les esglésies les dones que vagin escotades, o amb els braços nus, o amb el clatell afaitat. Aquesta mena de vestir despullant-se va bandejant-se de tots els pobles que són cristians de veres.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colòmbia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Acadèmia Cots

FUNDADA EN 1879

Carrer dels Arcs, n.º 10, pral. (Travessia de plaça Sta. Anna a plaça Nova)

Tel. 5041 A. Apartat 782

CENTRE D'ENSENYAMENT ESSENCIALMENT PRACTIC, DE COMERÇ

Reforma de lletra.—Ortografia.—Correspondència comercial.—Documentació—Pràctiques d'escriptori.—*Mecanografia*.—Càlcul mercantil i Teneduria de Llibres per partida doble, aplicats a tota classe d'empreses incloses la Banca i la Borsa.—El Títol de Tenedor de Llibres, previs exàmens per pèrits i professors mercantils.—*Classes especials per a senyorettes*.—Practical of School Languages (Llengües vives) per professors estrangers i per mètodes moderns purament pràctics.—Taquigrafia.—Geografia comercial.—Llenguàfons.

304 (051146.71) Gr. 7d

BIBLIOTECA DE L'ACCIO POPULAR

LLIBRES

- Tratado elemental de Sociología cristiana*, pel Reverend Dr. D. Josep M. Llovera. Quarta edició reformada. Ptes. 7, en rústega; 9 en tela.
- Sindicatos y Cajas rurales*, pel R. P. Lluís Chabaud, S. J. Quarta edició. Ptes. 8.
- Régimen legal de las Asociaciones en España*, pel Dr. D. Josep M. Boix. Ptes. 4.
- Las casas baratas*, per D. Josep M. Puyol. Ptes. 3.
- El museo Juan de Bloch y el movimiento pacifista*, per D. Pere Sangro i Ros de Olano. Pessetes 3.
- La mutualidad escolar*, pel R. P. Lizardi, S. J. Ptes. 0'50.
- Semana social de España*. Cinquè curs celebrat a Barcelona. Un tom de 700 planes. Ptes. 8.
- Almanaque ilustrado de "El Social"*. Anys 1911 (exhaurit), 1912 (exhaurit), 1913, 1914, 1915, 1916, 1917 i 1918. Ptes. 1 l'exemplar.
- Anuario Social de España*. Any I, 1915-1916. Pessetes 5.
- Anuario Social de España*. Any II, 1916-1917. Ptes. 5.
- Anuario Social de España*. Ptes. 5.

FASCICLES

- Encíclica Rerum Novarum*, de S. S. Lleó XIII. Un exemplar, 0'25 ptes.
- Las huelgas en Barcelona y sus resultados durante los años 1910 al 1914*, per M. Sastre. Pessetes 5.
- La Esclavitud Moderna*, per M. Sastre. Ptes. 3'50.
- La defensa de la Familia*, per R. Rucabado. Pessetes 0'50.
- Angoixes Socials*, per R. Rucabado. Ptes. 3'50.
- Justicia y caridad en la organización cristiana del Trabajo*, per l'Emm. i Rdm. Cardenal Guisasola, Arquebisbe de Toledo. Un exemplar, pessetes 0'25.
- Sobre los estudios sociales*. Allocució del Nunci de Sa Santedat a Espanya, Monsenyor Ragonessi. Un exemplar, pts. 0'20; 50 exemplars, ptes. 8; 100 exemplars, ptes. 15.
- El Dr. Torras y Bages, Obispo de Vich, y la Ac-*

- ción Social Popular*. Un exemplar, ptes. 0'20; 50 exemplars, ptes. 8; 100 exemplars, ptes. 15.
- La ciencia en la Acción*, pel Dr. D. Josep M. Llovera. Ptes. 0'50.
- Deberes sociales de la mujer en las cuestiones obreras*, pel Rnd. P. Gabriel Palau, S. J. Pessetes 0'50.
- Deberes del momento presente*, per l'Exm. i IHm. Dr. D. Enric Reig, Bisbe de Barcelona. Un exemplar, ptes. 0'05; 100 exemplars, ptes. 3; 1.000 exemplars, ptes. 25.
- Acción social del Sacerdote*, pel Rnd. P. Gabriel Palau, S. J. Un exemplar, ptes. 0'20.
- Las Ligas de Compradores*, pel Dr. Max Turmann. Ptes. 0'15.
- ¿Qué se puede hacer por el pueblo?* Ptes. 0'15.
- Sindicato de empleados de Comercio y de la Industria de París*, per Modest H. Villaescusa. Ptes. 0'15.

RENOVACIÓN SOCIAL

REVISTA QUINZENAL

.....

Aquesta revista, escrita en castellà, és excel·lent en tots conceptes. Les millors plomes del camp social catòlic hi són aplegades.

Subscripció: 9 pessetes l'any

Redacció i administració: CHURRUCÁ, 3 - MADRID

De venda a ACCIÓ POPULAR - Carrer Cameros 3, Pral.

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157